Hermann Veronika

# Szélmalomharcosok

KÖNYVKRITIKA - KÖVETÉSI TÁVOLSÁG - LXIV. évfolyam, 34. szám, 2020. augusztus 19.

Salman Rushdie: Quichotte. Fordította Greskovits Endre. Helikon Kiadó, Budapest, 2020, 525 oldal, 3999 Ft

**Már a szöveg elején megjelennek a Don Quijotén kívüli legfontosabb előképek, például a virtuális valóság egyfajta korai allegóriájaként értelmezhető *Óz, a nagy varázsló*, vagy a magának ugyancsak fiút képzelő és faragó Dzsepettó mester, Pinokkió nevelőapja. Ha van mágikus realizmus, úgy ez szürreális realizmus, amelyben jelentő és jelentett viszonyának teljes felbomlását látjuk: „Szótári szó vagyok, aminek eltörölték a jelentését.” (62.) A kortárs irodalomnak muszáj az eddig ismert világ széthullására reflektálnia, és ebben az irodalomtudománynak is követni kell, ha nem akarja, hogy elefántcsonttoronyban üldögélő széplelkek költséges hobbija legyen. Fogalmam sincs, hogy a *Quichotte* alkalmas-e arra, hogy valódi társadalomelméleti polémiákat fogalmazzon meg: ironikus módon az elbeszélő által írt Sam DuChamp pont ezzel a problémával szembesül Quichotte kalandjainak leírásakor, hogy ugyanis hiába a több évszázados irodalmi hagyomány, hiába a keleti és nyugati kulturális mintázat és a szellemes popkulturális parafrázisok, ha senkit nem érdekel az, amit állít.**